

“HZ. MUHAMMED’İN HAYATI”

Bu yazıda size Muhammed Peygamber’in yaşamını anlatmayacağım. Daha önemli bir hizmette bulunacağım. Muhammed Peygamber’in yaşamını anlattığını öne süren kitapları nasıl okumanız ve iyisini, kötüsünü nasıl ayırmanız gerektiği ile ilgili önemli ipuçları vereceğim. Hele ki bu kitapları yazarlar ve önerenler uydurma veya doğrulanmamış rivayetler içeren siyer kitaplarının varlığından söz ediyorlarsa bunları ayıklamak için iki kez çaba göstermeliyiz. Ayıklama ilkelerini aşağıda maddeledim. Dikkatli okuyun, bunları başka yerde göremeyebilirsiniz.

1) Arapların Sözlü Kültürü

Siyer ve hadis kaynaklarının saygınlığını dile getirenlerin kendileri de bilir ve söyler ki, VII. yy. Hicaz’ında kitap kültürü yoktu. Arapların kentlisi de göçebesi de vardı. Göçebe Arapların dili, göçebe Türklerin dili gibi neredeyse bütünüyle sözlüydü. Ticaret yapmalarına yetecek ölçüde okuma-yazma bilmek onlara yeterdi. Bugünün Türkiye’sinden de çok iyi biliyoruz ki okuma-yazma bilmekle okur-yazar olmak veya “kitaplarla arası iyi olmak” birbirinden çok farklı şeyler. Kentli Araplar kitaplara daha yakın olmalı, çünkü kentlerde zanaat ve mühendislik iş kolları vardır. Bu yine de büyük kitaplıkların var olması için, yani Arapların kitapla içli dışlı bir yaşam sürmeleri için yeter neden değil. Kaldı ki Arap şairlerin ve öykü anlatıcılarının ününden söz ederler. Bizdeki Dede Korkut gibi, ezberden anlatırlarmış, dinleyenler de dinleye dinleye ezberlerlermiş.

Biraz dilbilim karıştırmış olanlar bu noktada itiraz edebilirler. Neredeyse bütünüyle sözlü olan bir dil nasıl bu denli karmaşık ve gelişmiş dilbilgisi kurallarına sahip olur? Yanıtı Arapçanın çok eski olmasında. Semitik diller uygar dünyanın en eski dillerinden. Çok eski diller olan Akadca, Babilce ve Asurca da Semitik dil ailesinden. Sümerce *munintuma’a* sözcüğü aynı Arapçadaki gibi çekilmiş, *im* kökünden gelen bir fiil. “O (eril), onun (dişil) için uygunlaştırdığında” anlamına geliyor. Bu karmaşık Semitik yapının zamanla önden veya sondan eklemeli dillerden türediği düşünülüyor. Bunun için çok uzun zaman geçmesi gerekiyor ve Arapça buna yetecek denli eski bir dil.

Araplar hiç yazmaz değillerdi. Ancak siyer ve hadis bağlılarının da onayladıkları tarih kitaplarına göre Hicaz kentleri yalnızca Araplardan oluşmuyordu, bir Yahudi azınlık vardı. Yahudiler Araplarla karşılaştırılamayacak denli kitaplarla içli dışlılardı. Çünkü en başta Tevrat o günlerde –abartılı kestirimleri bir yana bırakırsak– en az bin yıllıkta. Bunun yanında İsa’dan hemen sonra yazmaya başladıkları Talmud’ları vardı. Tevrat yaklaşık 600 sayfa, öteki peygamberlerin kitaplarıyla (Neviim + Ketubim) Eski Ahit 1000 sayfayı buluyor. Talmud da en az 20000 sayfa. “Eşek yüküyle” kitapları var anlayacağınız, çok okuyorlar, çok yazıyorlar. Üstelik kendi tarihlerini de oldukça ayrıntılı biçimde yazıyorlar. Araplar ise destanları ve koşuklu anlatıları birbirlerine sözle aktarıyorlar. İşte birinci ilke bu: VII. yy Hicaz’ında tarih yazıcılığı öncelikle Yahudilere ait bir iş. Dolayısıyla Muhammed Peygamber’in yaşamı için en eski kaynaklara başvurduğunuzda eliniz mahkum, ister istemez bir Yahudi yazıcıya

çarpiyorsunuz. Hangi Yahudi'ye? Fark etmez, Kuran'ı kesinlikle kabul etmeyen, Muhammed'i şarlatan, düzmeci, deli sayan (hala öyledir) bir Yahudi'ye. Bu demektir ki en güvenilir siyer kaynağına bile azımsanmayacak ölçüde çer çöp karıştırılmış, iftiralar ve uydurmalar sokuşturulmuştur.

Bunu bir Yahudi değil de Arap yapsa bile, o koşullarda bir kişiliğe mucizeler yakıştıracağına öyküneceği veya esinleneceği en güçlü kaynaklar Yahudi kitaplarıdır. Okuyanlar bu kitapların mucizeyle, akıl almaz olaylarla ve kehanetlerle tıka basa dolu olduğunu görürler. Anlatım tarzı olarak da Talmud, hadis kitaplarına benzer. Altı büyük hadis kitabının bu kitaplardan yaptığı aşırımların küçük bir listesi için *Hadislerin Yahudi ve Hristiyan Kökeni* yazıma göz atabilirsiniz. Veya bir siyer kitabı alıp bunları Yahudilerin kitaplarındaki öykülerle ve Kuran'ın anlattıklarıyla bire bir karşılaştırabilir, hangisine daha yakın olduğunu kendi gözünüzle görebilirsiniz. Veya bu çalışmayı benim yapmamı bekleyebilirsiniz...

2) Muhammed Peygamber'in Kendi Yazdıkları

Tarihe mal olmuş bir bilim adamını, bir politikacıyı veya kurgu yazmayan herhangi bir yazarı tanımak için öne kendi yazdıklarını mı okursunuz, yoksa başkalarının yazdıkları biyografilerini mi? Ne ilginç, söz konusu kişilik Muhammed olunca kendi yazdığı kitabı atlayarak başkalarının yazdıklarına yöneliyorlar. Muhammed'in sayısız biyografisini okuyan ve hala Kuran'ı kapağını açmamış birini tanıyorum. Geçenlerde birisi Muhammed'i yakından tanımak istediğini ve hangi siyer kitabını önerdiğimi sordu. "Kendi yazdığı kitaptan başlamaya ne dersiniz?" dedim. Kimi tanrıtanımaz bu noktada daha mantıklı davranıp Kuran'dan başlıyor, haklarını vermeliyim.

Kuran dikkatle okununca görülür ki, Kuran'ın Muhammed dediği kişi, kendisini izleyenlere Kuran'dan başka bir şeyi yazıp çoğaltmalarını öğütlemiş olamaz. Hatta bunu yapmamaları için onları iyice uyardığını bile çıkarsayabiliriz. Şu ayetleri dikkatle okuyalım:

"Eğer doğru sözlü iseler, onun benzeri bir hadis/söz getirsinler." 52:34

Sözlükler Arapça *hadis* sözcüğüne söz, anlatı, söylev anlamı veriyor. Siyer, sünnet, hadis öyküleri birer anlatıdır. Muhammed'in Kuran dışında anlatısı yoktur. Kuran buna izin vermemiştir.

"Karşılarında okunup duran bir kitabı sana indirmiş olmamız onlara yetmiyor mu?" 29:51

"Oysa ayetlerimiz onlara açık kanıtlarla okunduğunda, Bize kavuşacaklarını düşünmeyenler, şöyle dediler: 'Bundan başka bir Kur'an getir veya O nu değiştir!'" 10:15

Belli ki Muhammed'in yakınında Kuran'a bir şeyler eklemek isteyenler var. Sakın yanılmayalım, Yahudilerin hala var oldukları gibi bu insanlar da hala var.

"...Dininizi, bugün size olgunlaştırdım, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'ı seçtim." 5:3

Demek ki din Kuran'da tamamlanmış, olgunlaşmış (*ekmeltu*). Muhammed'in başka kitaplar yazdırması gibi bir gereklilik zaten yokmuş.

"...Bundan sorumlu tutulacaksınız." 43:44

Muhammed yanındakilere bunu söyledikten sonra kendi sözlerini veya başından geçenleri yazmalarını söylemiş olamaz, buna izin vermiş de olamaz. Eğer görevini gereğince yerine getirdiyse bunu yapmamaları için de onları uyarmıştır. Muhammed'in izinden gidenler onun kişisel sözlerini ve eylemlerini ancak sözle aktarmışlardır. Bu demektir ki bunların yazıya geçirilmesi, onun elçiliğini kabul etmeyenlerin işidir.

Geleneksel okuma Kuran'ın yalnızca adıyla andığı veya "Ey nebi!" diye seslendiği bölümlerin Muhammed'in yaşamı hakkında bilgi verdiğini varsayar. Kitabın başka bölümlerinde de Muhammed'in nasıl davrandığıyla ilgili pek çok bilgi vardır. Yer, zaman ve kişi adlarının bildirilmiyor oluşunu bir eksiklik olarak görmek hata olur. Sözelimi Haman, Talut, Karun gibi kişilerin ve Mısır, Eyke gibi yerlerin adlarını veren Kuran Muhammed'in ilişki kurduğu kişilerin veya ayak bastığı yerlerin adlarını vermediyse buna gerek olmadığındandır:

"Ey iman sahipleri! Size açıklandığında canınızı sıkacak şeylerle ilgili soru sormayın. Kuran indirilmekte iken onları sorarsanız size açıklanır. Allah onlardan vazgeçmiştir. Allah Gafur'dur, Halim'dir. Sizden önceki bir toplum da onları sormuştu; sonra tutup hepsini inkar ettiler." 5:101-102

Gelenekselcilerin gözden kaçırdıkları nokta Kuran'ın *yap* dediği her şeyi Muhammed'in yerine getirmiş olduğudur. Kendisinin ve onu izleyenlerin çekingenlik gösterdikleri (24:2), hata yaptıkları (8:67, 33:37, 80:1-10), yıldıkları ve güçsüz kaldıkları (4:104, 9:43, 17:73-75) yerlerde Kuran zaten onları eleştirmiş veya uyarmıştır. Peygamber kesinlikle hatasız değildir (48:2). Gösterilen istisnalar dışındaki her buyruğu gereğince uygulamıştır.

Kuran'ın Muhammed'in kendi sözü de olduğunu da kabul etsek, Tanrı sözü olduğunu da kabul etsek Kuran'la siyer kitapları arasındaki çelişkiler ortadadır. Yazara bağlılık öne sürenler yazarın yazdıklarına güvenmelidir, başkalarının yazdıklarına değil.

3) Kitaplılar'ın Kuran Bağlılarını Saptırma İsteği

"...Bundan başka bir Kuran getir veya onu değiştir." 10:15

Kuran pek çok kez Kitaplılar'ın yani Yahudilerin ve Hristiyanların Kuran bağlılarını Kuran'dan ve gerçekten uzaklaştırmak isteklerinden söz eder. Bu dileklerini duayla Tanrı'ya havale etmiyorlar elbette, çalışıyorlar. Kuran'da dediler, çağırdılar türünde ifadeler önce eyleme, ikincil olarak da söze karşılık gelir.

"Kitap halkının nankörlük edenleri ve ortaklar koşanlar, efendinizden, size bir iyilik indirilmesini istemezler..." 2:105

“Kitap halkının çoğu, kendilerine gerçek açıkça belli olduktan sonra, içlerindeki kıskançlık yüzünden, inancınızdan sonra, sizi nankörlük etmeye döndürmek ister...” 2:109

“Kitap halkından bir küme, sizi saptırmak istiyor...” 3:69

Ey inanca çağırılanlar! Aslında, dini uğraş edinenlerin ve geçimlerini din üzerinden sağlayanların çoğunluğu, insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah’ın yolundan alıkoyarlar. 9:34

Ayrıca 2:120,135, 3:98-106, 4:44, 5:64 ayetlerini inceleyiniz.

Kuran metni sabit, çakılı ve üzerinde oynama yapmak türlü nedenlerle olanaksızdır. Bu nedenle yukarıdaki ayette görüldüğü üzere inkarcılar için tek çıkış yolu Kuran’ın yanına başka kitaplar, dogmalar, inançlar, anlatılar koymaktır. Kuran’ın yanına elçileri ve Tanrı’yı anlattığını öne süren kitaplar koyduğunuzda, eğer Kuran okuru bu temel ilkeden habersizse, bunları da Kuran’la birlikte okuyor ve bu kitaplarda anlatılanları Kuran’da arayıp bulmaya çalışıyor. İki kitabın arasını bulduğunu sandığı her konu onun yanılgısı oluyor. Çünkü;

“Biz, Kitap’ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık...” 6:38

“O, ayrıntılı olarak Kitap’ı size indirmişken, Allah’tan başka yargıcı mı arayacağım?... Efendinin sözü, doğruluk ve adaletle tamamlanmıştır.” 6:114-115

Ve Kuran’ın yanına koymaya çalıştıkları kitapların siyer kitaplarında görüldüğü gibi süslü ve çekici olacağı bildirilmiştir:

“Ve işte böylece, insan ve cin şeytanlarını her peygambere düşmanlar yaptık. Aldatmak için, birbirlerine yaldızlı sözler fısıldarlar...” 6:112

Kuran’ın yanına Buhari’yi de koyabilirsiniz, siyer kitaplarını da, nüzul (indiriliş) nedenlerini de. Komünist Parti Manifestosunu da koyabilirsiniz, İnsan Hakları Evrensel Bildirisi’ni de, fark etmez. Bir Kuran bağıslı olarak yaptığınız hata, bu kitapların başka kitaplardan ayrıcalıklı olduğunu düşünmenizdir. Bir Kuran bağıslı için yalnızca Kuran ayrıcalıklıdır. Kuran’ın yanına yaşamın bütününe koymalıyız.

Muhammed’in sözde yaşamını anlatan ve Kitaplılar’ın yazdıkları bir sürü kitap bulabiliriz. Bunların neredeyse hepsi geleneksel Müslüman kaynaklarda yer alan öyküleri yineliyor. Kötüleyeni de, öveni de... Daha Kuran’ın ve bu kitapların içeriklerini özenli, yöntemli olarak karşılaştıran ve siyer kavramını eleştirel ve bilimsel bir gözle inceleyen bir kitap görmedim. Bu çabayı gösterebilecek olanların herhangi bir siyer kitabını okumasında sakınca yok. Yapamayacak olanlar için en iyi siyer kitabı Kuran’dır.

Birinci cilt 98. sayfadan başlıyoruz. Muhammed daha bebekken mucizeleri başlıyor. Kuran Muhammed'in mucizesi olmadığını söyleyedursun. Kehanet gücüne sahip olan yalnızca hükümdar değil. Yörenin Yahudileri de çocuğun büyüyünce hoşlanmayacakları işler yapacağını biliyorlar.

"Ey Hükümdar," dedi. "Benim Abdullah adında üzerinde titrediğim çok sevdiğim bir oğlum vardı. Onu kavmimizin eşrafından Vehb bin Abd-i Menâf'ın kızı Âmine ile evlendirmiştim. Bir çocuk dünyaya geldi. Onun iki kürek kemiği arasında bir ben vardır. Saydığın âlâmetlerin hepsini de üzerinde taşıyor. Babası ve annesi de vefat etti. Kendisi şimdi benim himâyemdedir."

Seyf kanaatinde yanılmamış olmanın sevinci içinde Abdülmuttalib'e, "Çocuğunu çok iyi korusun. Yahudiler ona düşmandırlar. Onların kendisine zarar vermesinden sakın. Fakat Allah, onun düşmanlarına imkân ve fırsat tanımayacaktır. Benim eski kitaplarda bulup öğrendiğime göre, Yesrip [Medine] onun hicret yeri olacak ve orada çok yardım görecektir" dedi.

Artık hem Hükümdar, hem de Abdülmuttalib büyük bir müşkül halletmiş olmanın rahatlığı içindeydiler. Seyf bin Ziyazen âdetâ kerametvârî, peygamberliğinden evvel Efendimizin nübüvvetini böylece haber veriyordu.

Bir müddet sonra Hükümdar, Kureys heyetini büyük ikrâm ve ihsanlarla Mekke'ye uğurladı. Abdülmuttalib'e verdiği hediyeler diğerlerinden çok daha fazlaydı. Uğurlarken de ona, "O çocuğun halinde olan değişiklikleri her yıl bana bildirmeni rica ederim" dedi.

Ne var ki, Seyf bin Ziyazen Peygamberimiz hakkında dedesinden daha başka bir bilgi alamadan, henüz bu konuşmaların üzerinden bir sene bile geçmeden hayata gözlerini yumdu.¹

Heyetteki arkadaşları yolda Abdülmuttalib'e neden kendisine daha fazla ikrâm ve ihsan edildiğini sordular. O sadece, "Kuskanmayınız. Bunun elbette bir sebebi vardır" demekle yetindi. Bir aylık aynlıktan sonra Mekke'ye varan Abdülmuttalib nur torununu hasretle kucaklayarak ayrılık acısını kavuşmanın lezzetiyle gidermeye çalıştı.

1. İbnü'l-Hacer, *İsâhi*, 2:134-135; Halebi, *İnsânü'l-Uşûn*, 2:186.

Peygamber Efendimiz, "rahmet" vesilesi

Sevgili Peygamberimiz, henüz dedesi Abdülmuttalib'in himâyesinde bulunuyordu. Kuraklık yüzünden Mekke ve etrafı dehşetli bir sıkıntı ve kıtlık içinde kıvranıp duruyordu. Abdülmuttalib, büyüklüğünü anladığı torunu Efendimizi yanına alarak oğlu Ebû Tâlib ile birlikte Ebû Kubeys Dağına çıktı. Onların peşi sıra da Kureyşliler geliyordu.

Abdülmuttalib yüzünü Kâbe'ye çevirdi ve Peygamber Efendimizi üç sefer gökyüzüne doğru kaldırarak, "Allah'ım! Bu çocuk hakkı için, bizi bereketli bir yağmur ile sevindir" diye yalvardı. Kâinatın Efendisinin yüzü suyu hürmetine yapılan duâ kabul oldu. Anında yağmur damlalarıyla halkın ve Kureyş eşrafının sevinç gözyaşları birbirine karıştı.

Bütün bu olup bitenler, dedenin torununa karşı içten sevgisi ve bağlılığını kat kat artırıyor, istikbalde büyük bir insan olacağı kanaatını kuvvetlendiriyordu. Bunun için de Nûr Torununa büyük bir ihtimam gösteriyordu.

Abdülmuttalib'in vefâtı

Yaşı epeyce ilerlemiş bulunan Abdülmuttalib, bir gün âniden rahatsızlandı. Rahatsızlığı gittikçe şiddetini arttırıyordu. Artık bir başka âleme göçün yakında başlayacağını anlamıştı. Ancak görmesi gereken bir vazife vardı: Sevgili Peygamberimizi teslim edecek emniyet edilir bir kişiyi seçmek.

Bunun için bütün oğullarını çağırttı. Aklına Ebû Leheb geldi. Fakat o katı kalbli merhametsizin biri idi. "Olmaz" deyiverdi içinden. Ya Abbas? Hayır o da olamazdı. Çünkü, çoluk çocuğu çoktu. Ancak onlarla meşgul olabilirdi. Hamza olabilir miydi? Ona da razı olmadı. Zira, Hamza genç ve ava meraklı idi. Torunuyla gereği gibi ilgilenemezdi. Peki, ya Ebû Tâlib? İşte Nûr Torununun hâmisini bulmuştu. Gerçi Ebû Tâlib'in serveti azdı, ama merha-

Her nasıl oluyorsa Muhammed yetişkinliğe erişene dek çevresinde kimseden özel olduğu bilgisini duymuyor. Tersine, elçilik görevini üstlenene dek sıradan bir insan olduğunu söylüyor bize Kuran:

De ki: "Allah dileseydi, onu size okumazdım ve onu size bildirmezdi. Ondan önce bir ömür boyunca aranızda yaşadım. Yine de aklınızı kullanmayacak mısınız?" Yunus 10:16

Rahip Bahira, hadis kitaplarının önemli kişiliklerinden. Kabulahbar gibi onun da Yahudi olduğu siyerciler ve hadisçilerce biliniyor. Çocuk Muhammed'in mucizeleri sürüyor. Araplar herhalde aptal olduklarından çocuğun üzerinde sabit duran bulutu fark etmiyorlar! Onu fark etmek üstün gözlem yeteneği olan bir Yahudiye düşüyor. İlerleyen sayfalarda durum ilginçleşecek gibi:

gönlü bu karardan sonra sevinçle doldu. Hazırlıklar tamamlandı ve amcasıyla birlikte ticâret kervanına katıldı.

Kervan, çölleri aşşa Busra'ya vardı ve burada mola verdi. Busra, Şam ile Kudüs arasında süyu bol ve bahçelerle kaplı bir kasabaydı.

Râhip Bahîra'nın müşahede ve tesbiti

Busra panayırına yakın küçük bir manastırda, o sıra bir râhip yaşıyordu: Bahîra. Bu râhip, Hristiyanların o zaman hatırı sayılır bir âlimi idi. Çünkü, manastırda bir kitap vardı ki, orada ibâdetle kapanan her râhip, o kitaptan okuyarak Hristiyanların en bilgili kimse-i olurdu. O güne kadar gelmiş geçmiş bütün râhipler de o kitaptan istifade etmişlerdi.²

Kureyş'in ticâret kâfillesi, her sene olduğu gibi bu sene de râhibin bu manastırına yakın bir yerde konakladı. Gariptir ki, daha önceki senelerde oraya gelen Kureyş kervanının hiçbirisiyle ilgilenmeyen, konuşmayan Bahîra, bu sefer kâfileye beklenmedik bir sürpriz ile yakın alâka gösterdi, hatta kendileri için bir ziyâfet tertipledi.

Bu ilgi, bu ziyâfet nedendi? Kâfiledekileri düşündüren soru bu idi.

Bilgin Râhip, kâfilede o âna kadar rastlamadığı bazı garipliklere şahid olmuştu. Manastırda, Kureyş kâfilesini seyrederken, bir bulutun Efendiler Efendisini gölgelediğini görmüştü. Kâfile gelip bir ağacın altına konunca, aynı bulutun ağacı da gölgelediğini; ağacın dallarının ise, nur çocuğun üstüne âdeta eğilip gölge ettiğini müşahede etmişti.

1. Bahîra'nın asıl adı Cîrcîs veya Sercîs'dir. Avrupalı tarihçiler, "Sercîyus" derler. Kendisi bir Yahudi âlimi iken, sonraları Hristiyanlığı kabul etmiştir. (Sîre, I:191, dipnot: 1.)

2. İbnü Hîşâm, Sîre, I:191.

Bu garipliği gören râhib Bahîra onları yemeğe çağırarak istedi. Mekkelilere şu haberi gönderdi:

"Ey Kureyşliler! Size yemek hazırladım, Bu ziyafetime, büyüğünüz, küçüğünüz, hürünüz, köleniz dahil hepinizin gelmesini istiyorum."

Bahîra'nın bu garip tavrı yemeğe gelen Kureyşli tüccarların dikkatinden kaçmadı. Sebebinin merak ettiler ve sordular:

"Ey Bahîra! Vallahi, bugün sende bambaşka bir hal var. Biz sana her gelişimizde uğranız. Şimdiye kadar bize böyle birşey yaptığın vâki değil. Sendeki bu hal nedir?"

Bahîra, sırrını açıklamadı ve şu cevapla yetindi:

"Evet, gerçekten doğru söylediniz, ama ne de olsa sizler misafirimsiniz. Bunun için sizi misafir etmek, yemek yedirmek istedim. Buyurun yiyiniz!"

Dâvete icabet edildi ve sofraya oturuldu. Ancak, kâfileden sofrada bir tek kişi eksikti: Bahîra'nın aradığı Kâinatın Efendisi. Nur Çocuk yaş itibarıyla en küçükleri olduğundan kâfilenin eşyalarını beklemekle vazifeli olarak ağacın altında oturuyordu.

Bahîra, bütün dikkati ile sofradakileri süzmekle meşguldü. Ancak, aradığı nurlu şimâ yoktu aralarında. Sordu:

"İçinizde yemeğe gelmeyen, geride kalan kimse var mı?"

Cevap verdiler:

"Hayır, ey Bahîra, senin dâvetine icabet edip gelmeyen kimse yok. Sadece bir çocuk var. Eşyalarımızı beklemek üzere bırakılmış bir çocuk."

Mukaddes kitapları dikkatle incelemiş olan ve onlardan son peygamberin özellik ve âlâmetlerini öğrenmiş bulunan Bahîra, onun da gelmesini ısrarla istedi.

Kuran'ın elçisinin "kutsal" taşlarla işi olmadığını biliyoruz:

Ey inanca çağırılanlar! Şarap, kumar, tapıncak yapılmış taşlar ve fal yoluyla gelecek aramak, şeytan işi birer pisliktir. Artık, bundan kaçınınız; böylece, belki kurtuluşa erişirsiniz. Maide 5:90

Buna karşılık siyerin elçisi kutsal Kara Taş'ı Kabe'de hak ettiği yere koyup kutsamayı sürdürüyor:

Hiçbir kabilenin gönlünü kırmadan bu işi nasıl halledecekti? Merak dolu bakışlar, Mescid'in mezkûr kapısını dikkatle süzmekte idi.

Kapıdan bir zât belirdi. Uzaktan fark ettiler, kendisine mahsus boyu, posu ve yürüyüşüyle vakar içinde gelen bu zâtı derhal tanıdılar ve sevinç içinde bağırıldılar:

"El-Emin, o! Muhammed, o! Onun aramızda vereceği hükme razıyız."¹

Evet, gelen Muhammedü'l-Emîndi (a.s.m.). Herkesin itimadını kazanmış olan dürüst insandı. Bu sebeple merak dolu bakışlar, birden sevinç bakışlarına döndü. Çünkü, âdil karar vereceğinden, hepsi, tereddütsüz emindi.

Elbette, isabetli karar vermekten şaşmayan Efendimizin gelişi, tesadüfî değildi. Vereceği hükümle, onlara, peygamberliğinden önce de isabetli görüşe, derin düşünceye sahip olduğunu tasdik ettirecekti.

Kureyş, durumu kendilerine anlattı. Kalbi gibi, zihni de ter temizdi, Efendimizin. İsâbetli karar vermekte gecikmedi ve şu emri verdi:

"Hemen bana bir örtü getiriniz!"

Anında getirdiler. Bir rivâyete göre, bu Velid bin Muğire'nin elbisesi idi. Diğer bir rivâyete göre ise, Peygamber Efendimiz bizzat kendi ridâsını bu işte kullandı.²

Kâinatın Efendisi, getirilen örtüyü yere serdi. Küçük büyük herkesin dikkatli bakışları, Efendimizin üzerinde toplanmıştı. O, örtü ile ne yapacaktı?

Merakları fazla sürmedi. Sevgili Peygamberimiz, Hacerü'l-Esved'i bu örtünün ortasına koydu. Sonra da, "Her kabileden bir kişi bunun birer köşesinden tutsun!" diye emretti. Öyle yaptılar.

1. İbni Hişam, *Sîre*, 1:209; *Tabakât*, 1:201.

2. Belâzuri, *Ensâb*, 1:99.

Hacerü'l-Esved'i örtüyle konulacak yere kadar kaldırdılar. Ve Resûl-i Kibriya Efendimiz, Hacerü'l-Esved'i bizzat kendi elleriyle yerine koyarak, bu şerefe nâil oldu.

Bundan sonra duvar örülmeye başlandı ve kısa zamanda tamamlandı.¹

Böylece, Allah Resûlü, İlâhî mevhîbenin bir eseri olan isâbetli kararıyla, kabileler arasında büyük bir kanlı çarpışmayı önlemiş oldu. Bu kararıyla, Sevgili Peygamberimiz, kendisinden çok daha yaşlı ve haliyle tecrübeli bulunanlardan bile daha isabetli görüşe, daha kuvvetli muhakemeye ve daha ziyade zekâyâ sahip bulunduğunu, aynı zamanda, İlâhî bir kuvvetle te'yid edildiğini ortaya koymuş oluyordu.

İbn-i Abbas Hazretlerinin bir rivâyetine göre, Efendimiz, Hacerü'l-Esved'i yerine koyduğu gün, Pazartesi günü idi.²

Mübârek taş

Renginin siyah olması sebebiyle Hacerü'l-Esved (Siyah Taş) diye adlandırılan bu mübârek taş, Kâbe'nin Şark köşesinde olup, yerden bir buçuk metre yükseklikte, kapıya yakın bir yerde yerleştirilmiştir. Üç büyük ve birkaç tane de küçük parçadan müteşekkildir. Etrafı gümüş bir halka ile çevrilidir. Bir başka ismi, Ruhu'l-Esved'dir.

Bu mübârek taş, semâvî bir taş olup, Hz. İbrahim'e (a.s.) Hz. Cebriâl tarafından getirilmiştir. Kâbe duvarına yerleştirilmeden evvel, Ebû Kubeys Dağında muhafaza edilmekteydi. Bir rivâyete göre, Kâinatın Serveri, Peygamber Efendimizin, "Ben, peygamber gönderilmeden evvel, Mekke'de bana selâm veren taşı, hâlâ biliyor ve tanıyorum" ifadelerinin işaret ettiği taş, bu Hacerü'l-Esved'dir.

Bir gün, bu taşla yaklaşık öpen Hz. Ömer, şöyle demişti:

1. İbni Hişam, *Sîre*, 1:209-210; İbni Sa'd, *Tabakât*, 1:146, *Taberî*, 2:201.

2. Süleyli, *Ravdû'l-Ufûf*, 1:129.

Zamanın Hicaz'ı kahinden geçilmiyor. Peygamber de bundan fazlasıyla payını alıyor doğal olarak:

Sadık rüyâlar

Kâinatın Efendisi otuz dokuz yaşında iken "Sadık Rü'yâlar" devri başladı. Gündüzün meydana gelecek hâdiseler kendilerine geceden, uyku ile uyanıklık arasında bir hâl içinde gösteriliyor ve bildiriliyordu. Öyle ki; geceden gördüğü rüyâlar, o gecenin sabahında şafak aydınlığı gibi berrak ve apaçık ortaya çıkıyordu.¹

Peygamber Efendimizi, vahy almaya bir nevi hazırlama maksadına bennî olan bu durum altı ay devam etti.

1. *Buhârî*, 1:6; *Müslim*, 1:97; *Müsned*, 2:153.

Bakalım Kuran bu konuda ne diyor:

De ki: "Allah'ın kaynaklarının benim yanımda olduğunu söylemiyorum. Gizli gerçekleri de bilmiyorum. Kuşkusuz, bir melek olduğumu da söylemiyorum. Ben, yalnızca bana bildirilene bağlı kalırım!"... Enam 6:50

De ki: "Allah dilemedikçe, kendime bile, ne bir yarar ne de bir yitim verme gücüm yok. Gizli gerçekleri bilseydim, iyi şeyleri çoğaltırdım; başıma bir kötülük de gelmezdi... Araf 7:188

Yine de yüz çevirirlerse, şunu söyle: “Tümünüze eşit olarak duyurdum. Size sözü verilen, yakın mı; yoksa uzak mı bilmiyorum.” **Enbiya 21:109**

Öyleyse hatırlat! Efendinin nimeti sayesinde, ne bir kahinsin ne de bir deli! **Tur 52:29**

Bir kahinin sözü de değildir; ne denli az düşünüyorsunuz? **Hakka 69:42**

Siyerin peygamberi, savaş esirleriyle ilgili verdiği karardan münafık (ikiyüzlü) olduğunu bildiği kişinin ricasıyla dönüyor:

546

KÂİNATIN EFENDİSİ

“İnkâr edenlere de ki: Siz dünyada mağlup olacak, âhirette de Cehennemde toplanacaksınız. Ne kötü bir yataktır o!”¹

Aynı hâdiseyle ilgili olarak nazil olan âyet-i kerimede ise, Peygamberimize, ahdini bozan bu Yahudilerle çarpışmaya izin verildi:

“Eğer bir kavmin hıyânetinden endişe edersen, antlaşmayı feshettiğini onlara açıkça ve adâlet üzere bildir. Muhakkak ki Allah hâinleri sevmez.”²

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz kesin kararını verdi: Beni Kaynuka Yahudileri üzerine gidilecekti.

Resûl-i Ekrem Efendimiz bu kararını verdikten sonra Medine’de yerine Ebû Lübâbe bin Abdî’l-Münzir’i vekil tayin etti ve beyaz sancığını da Hz. Hamza’ya vererek Kaynuka Oğulları üzerine yürüdü.

Bu Yahudilerin kuvvetli ve sağlam kaleleri vardı. Peygamberimizin üzerlerine gelmekte olduğunu duyunca oraya çekildiler. Resûl-i Ekrem onları muhasara altına aldı. On beş gün süren muhasara sonunda teslim olmaya mecbur kaldılar. Peygamber Efendimiz, tek tek ellerinin bağlanmasını emir buyurdu. Elleri bağlandı.³

Abdullah bin Übey’in Peygamberimize müracaâtı

O sırada Kaynukağullarının müttefiki bulunan münafıkların reisi Abdullah bin Übey bin Selûl çıkageldi. Peygamberimizin yanına gelerek, “Yâ Muhammed! Benim müttefiklerime lütuf ve iyilik et” dedi.

Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, bu münafığın sözlerini duymamazlıktan geldi. Bunun üzerine Abdullah bin Übey aynı sözlerini tekrarladı:

1. Âl-i İmrân Sûresi, 12.

2. Enfâl Sûresi, 58.

3. İbnî Sa’d, *Tabakat*, 2:29; *Taberi*, 2:297.

PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

547

“Yâ Muhammed! Benim müttefiklerime lütuf ve iyilik et!”

Peygamber Efendimiz bu sefer yüzünü çevirdi. Fakat, Abdullah bin Übey, aynı şeyleri tekrarlamaya devam etti.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz, “Çözün onları. Allah, onlara ve onlarla birlikte olanlara lânet etsin” buyurdu ve Kaynukağullarının öldürülmelerinden vazgeçip Medine’den Şam’a sürülmelerini emretti.¹

Avfoğullarından Übâde bin Sâmî de öteden beri Kaynukağulları Yahudilerinin müttefiki idi. Onları bırakırmak için Peygamber Efendimizin yanına gelmişti. Efendimizle Abdullah bin Übey arasında geçenleri görünce, “Yâ Resûlallah! Ben, Allah’ı, Peygamberini ve mü’minleri dost tuttum. Şu kâfirlerin müttefikliğinden ve dostluğundan uzaklaştım” diyerek Beni Kaynuka Yahudileriyle olan müttefikliğini ve dostluğunu bıraktığını ilân etti. Bunun üzerine inen âyette şöyle buyuruldu:

“Ey îmân edenler. Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudur.”² Sizden kim onları dost edinirse,

1. İbnî Sa’d, *Tabakat*, 2:29; *Taberi*, 2:297.

2. Gayr-i müslimlerle dostluk ve münasebet kurmakta ölçü nedir? Günümüzde olduğu gibi sadece askeri ve iktisadi sahaya dönük ittifaklar kurmanın Kur’an’daki nehiyle ilgisi var mıdır, gibi akla gelebilen suallere Bediüzzaman Said Nursî, Münazarat adlı eserinde muknî bir izah getirmiştir. Aynen alıyoruz:

“Sual: Yahudi ve Nasara ile muhabbeten Kur’an’da nehy vardır. Bununla beraber, nasıl ‘Dost olunuz,’ dersiniz?”

“Cevap: Evvelâ: Delil kat’iyülmetin olduğu gibi, kat’iyü’d-delâlet olmak gerek. Halbuki te’vîl ve ihtimâlin mecâli vardır. Zira, nehy-i Kur’anî âmîm değildir. Mutlak ise, takyid olunabilir. Zaman bir büyük müfessirdir; kaydını izhar etse, itiraz olunmaz. Hem de hüküm müstak üzerine olsa; me’haz işkâk, illet-i hüküm gösterir. Demek bu nehy, Yahudi ve Nasara ile Yahudiyet ve Nasraniyet olan âyineleri hasbeyledir. Hem de bir adam zâtı için sevilmez. Belki muhabbet, sıfat ve san’at içindir. Oyle ise herbir Müslümanın herbir sıfatı Müslüman olması lâzım olmadığı gibi, herbir kâfirin dahi bütün sıfat ve san’atları kâfir olmak lâzım gelmez. Binaenaleyh, Müslüman olan bir sıfatı veya bir san’atı, istihsan etmek le ıktibas etmek neden câiz olmasın? Ehl-i kitaptan bir haremın olsa elbette seveceksin!”

Kuran’ın peygamberi ise ikiyüzlülere göz açtırmıyor:

Ey peygamber! Allah’a yönelik sorumluluk bilinci taşı; nankörlük edenlere ve ikiyüzlülere uyma... Ahzab 33:1

Ey peygamber! Nankörlük edenlerle ve ikiyüzlülerle savaşım yap ve onlara katı davran. Tevbe 9:73

Ey peygamber! Nankörlük edenlerle ve ikiyüzlülerle savaşım yap ve onlara katı davran. Tahrim 66:9

O ikiyüzlüleri görmedin mi? ... Onların yüreklerine, Allah’tan korktuklarından daha çok korku veriyorsunuz. Haşr 59:11-13

Siyerin peygamberinin Abdullah bin Übey'e pek korku verdiği söylenemez, değil mi? İkinci cilde geçiyoruz. Siyerin Hz. Muhammed'inin haftalarca beddua etmek gibi bir alışkanlığı var. Sık sık görüştüğü haham ve rahiplerden edindiği bir şey olmalı:

Peygamberimizin bedduası

Bu seçkin Sahabîlerinin haince bir suikaste kurban gitmelerinden dolayı Peygamber Efendimiz son derece üzüldü.

Enes bin Mâlik, "Resûlullahın Bi'r-i Maûna'da şehid edilen Ashaba yanıp üzüldüğü kadar hiç bir kimseye, hiçbir şeye yanıp üzüldüğünü görmedim"¹ der.

Duyduğu derin üzüntü, Peygamber Efendimizi, bu canilikte bulunanlara bedduâ etmeye kadar götürdü. Haber aldığı gecenin sabah namazında birinci rekâtta sonra ikinci rekâtın rükûundan doğrulunca şu bedduâda bulundu:

"Allah'ım! Mudar kabilelerini kahreyle. Allah'ım! Onların yıllarını Yusuf Peygamberin kutluk yılları gibi çetin yap, başlarına dar getir. Allah'ım! Lihyanoğullarını, Adal, Kare, Zi'b, Rı'l, Zekvan ve Usayya kabilelerini sana havale ediyorum. Zira, onlar Allah'a ve Resûlüne karşı geldiler."²

Peygamberimiz, bu bedduâsına bir ay boyunca, vakit namazından sonra devam etti. Sahabe-i Kiramda "Âmin" dediler.³

Fahr-i Kâinatın bu duâsı kabul olundu. Kısa bir müddet sonra adı geçen bölgede kıtlık, kuraklık başladı. Yağışlar, sular kesildi, her taraf yanıp kavruldu. Diğer taraftan Ebû Berâ da Resûl-i Ekrem Efendimizin, "Bu, Ebû Berâ'nın başımıza getirdiği bir iştir" sitemine ve yapmış olduğu himâye taahhüdünün yeğeni Âmir bin Tufeyl tarafından böylesine canice çiğnenmesine tahammül edemedi ve üzüntüsünden hastalanarak kısa zaman sonra öldü.

Ard arda meydana gelen Reci' ve Bi'r-i Maûna faciâlarında seksen kadar güzide Sahabî şehid düşmüştü.

1. İbni Sa'd, *Tabakât*, 2:54.

2. İbni Sa'd, *Tabakât*, 2:53.

3. Ebû Davûd, *Sünen*, 2:68.

Kuran'a göre dua böyle bir şey değil. Var gücüyle çalışmak ve güç yetiremeyeceklerini de Allah'a bırakmak gerekiyor:

"Allah'a niye güvenmeyelim? Bizi, doğru yola erdirmişti. Bize yaptığınız ezinçlere karşı kesinlikle dirençli olacağız. Kuşkusuz olmayanlar, artık Allah'a güvensinler!" İbrahim 14:12

Gevşemeyin ve üzölmeyin. Üstün olan sizsiniz; eğer inanıyorsanız. Ali İmran 3:139

Öyleyse boş kaldığında yeni bir işle uğraş! İnşirah 94:7

Yoksa Allah, aranızdan çaba gösterenleri belirlemeden ve dirençli olanları belirlemeden, cennete girebileceğinizi mi sandınız? Ali İmran 3:142

Nankörlük edenlere ve ikiyüzlülere uyma. Onların incitmelerine aldırış etme ve yalnızca Allah'a güven. Ahzab 33:48

Bir Kuran bağlısının nefretini beslemesinin kimseye yararı olamaz. Beddua olarak yorumlanabilecek söylemler ancak kişilerin yüzüne okunursa yararlı:

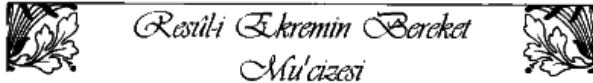
Sana gelen bilgiden sonra, onun hakkında, artık kim seninle tartışır, şunu söyle: "Gelin; oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, bizleri ve sizleri çağıralım. Sonra, Allah'ın lanetinin, yalancıların üzerine olması için lanetleşelim!" Ali İmran 3:61

Artık, acı bir cezayı onlara bildir. İnşikak 84:24

Allah'ın ayetlerini inkar edenler, peygamberleri haksız yere öldürenler ve insanlar arasında adaletle buyruk verenleri öldürenler; artık, acı bir cezayı onlara bildir. Ali İmran 3:21

Allah'ın ayetlerinin kendisine okunduğunu duyduktan sonra, onları duymamış gibi, büyüklük taslayarak direnir. Artık, acı bir cezayı ona bildir. Casiye 45:8

Çocukken başlayan mucizeler son hızla sürüyor:

Ensardan Hz. Câbir'in babası Abdullah bin Amr bin Haram Uhud'da şehid düşmüştü. Geride altı yetim kız çocuğunu ve bir hayli de borç bırakmıştı. Borç sahipleri de, Yahudiler idi.

Abdullah bin Amr'ın, içinde çeşitli hurma ağaçları bulunan iki bahçesi vardı. Fakat, bunların da mahsulü borçlarını karşılayacak miktarda değildi. Sadece bir tek Yahudiye borcu, otuz deve yükü hurma idi.

Hurma mevsimi girince, Yahudiler alacaklarını ısrarla istemeye ve Hz. Câbir'i sıkıştırmaya başladılar.

Hz. Câbir, onlara hurma bahçesinin bütün mahsulünü vermeyi teklif ettiği halde kabul etmediler.

Bunun üzerine Hz. Câbir, Resûl-i Ekrem Efendimizin huzuruna vararak, "Yâ Resûlallah! Biliyorsunuz ki, babam, Abdullah Uhud günü şehid düştü. Geride bir çok borç bıraktı.

"Alacaklılara, hurma bahçesinin bütün mahsulünü vermeyi teklif ettiğim halde, kabul etmediler" dedi ve bu hususta kendisine şefaâtçi ve yardımcı olmasını diledi.

Resûl-i Kibriyâ Efendimiz de, Abdullah bin Amr bin Haram'ın borcuna karşılık hurma bahçesinin bütün mahsulünü almalarını ve borcunu silmelerini alacaklılara teklif ettiyse de, yanaşmadılar.

Alacaklılar, Resûl-i Ekrem Efendimizin, "Borcun bir kısmını bu yıl, kalanını da gelecek yıl alınız" teklifini de kabul etmediler.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz, Hz. Câbir'e, "Sen git, ben yarın kuşluk vakti yanına gelirim" dedi.

Ertesi günü Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'i yanına alarak Hz. Câbir'in hurma bahçesine gitti. Ona, "Git hurmanı topla ve tasnif

et! İyi cins olanı bir boy, diğerlerini de bir boy yaptıktan sonra bana haber ver!" buyurdu.

Hz. Câbir, değhal emri yerine getirdi ve gelip durumu Server-i Kâinat Efendimize arzetti. Hz. Câbir alacaklıları da çağırmişti. Onlar, Peygamber Efendimizi görünce, isteklerini tekrarlamaya başladılar.

Resûl-i Kibriyâ Hazretleri, hurma öbeklerinden en büyüğünün çevresini üç kere dolaşıp duâ ettikten sonra, Hz. Câbir'e, "Şu alacaklıları yanıma çağır" dedi.

Alacaklılar geldi. Borçlarına karşılık kendilerine hurma yığının- dan ölçülüp ölçülüp verilmeye başlandı. Borç tamamıyla ödendi.

Hz. Câbir (r.a.) müşâhadesini şöyle anlatır:

"Tek, Allah babamın borcunu ödesin de, vallahi ben, kızkardeşlerimin yanına bir hurma tanesi ile dönüp gitmeye bile razı idim.

"Halbuki Resûlullah, ondan bütün alacaklılara hurma verdiği halde, bir hurma bile eksilmediğini gördüm."¹

Borç sahipleri olan Yahudiler de, bu hâdiseden çok taâccüp edip hayrette kaldılar.

Bu, Resûl-i Kibriyâ Efendimizin apaçık bir mucizesiydi!

1. Buhari, 3:84, 199; Musned, 3:373; 393; Mevâhib, s. 120-121.

Peygamber Efendimizle mücahidler o üç yumurtadan doyuncaya kadar yedikleri halde, yumurtaların çanakta olduğu gibi durduğunu gördüler.¹

62

KÂİNATIN EFENDİSİ

Hâdiseyi, bu bir avuç hurmayı getiren "Hâdim-i Nebvî" ünvanıyla şöhrat bulan Hz. Enes bin Mâlik şöyle anlatır:

"Nebî (a.s.m.) götürdüğümü kabul etti ve 'Bana, Ebû Bekir, Ömer, Osman ve Ali'yi (r.a.) çağır' diye emretti. Bu arada daha birçok kimsenin ismini zikretti. Resûlullahın azıcık bir yiyecek için birçok kimseyi çağırmanı bana emretmesine şaşım. Ama emrine aykırı hareket edemezdim. Onların hepsini çağırdım.

"Bu sefer, 'Bak, Mescid'de kim varsa, onları da çağır' dedi. Öyle yaptım. Mescid'e gidip, orada namaz kılan kimi buldumsa onlara, 'Resûlullahın düğün ziyafetine buyurunuz' dedim.

"Geldiler. Nihayet sofraya doldu. Bana, 'Mescid'de kimse kalmadı mı?' diye sordu. 'Hayır' dedim.

"Bu sefer, 'Bak, yolda kim varsa, onları da çağır' dedi.

"Çağırdım. Odalar da doldu. 'Gelmeyen kimse kaldı mı?' diye sordular.

"Hayır, yâ Resûlallah!" dedim.

"Haydi çanağı getir' buyurdu.

"Getirip önüne koydum. Elini çanağın üzerine koyup bereket duasında bulundu. Bundan sonra, 'Onar onar halkalansınlar ve herkes kendi öntünden yesin' buyurdu.

"Dâvetliler emredilen şekil üzere oturarak doyuncaya kadar yediler. Böylece bütün dâvetliler bölük bölük gelip yiyip gittiler.

"Ben çanaktaki hurmaya bakıyordum. Sofada ve odalarda bulunanların hepsi ondan doyuncaya kadar yedikleri halde çanaktaki hurma getirdiğim gibi duruyordu.

"Resûlullah bana, 'Ey Enes! Kaldır' diye emretti.

PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

63

"Ben de çanağı kaldırdım. Sonra da annemin yanına vardım. Hâdiseyi olduğu gibi anlattım. Annem de bana, 'Hiç hayret etmene gerek yok! Eğer, Allah ondan bütün Medinelilerin yemesini dilemiş olsaydı, hepsi de yer ve doyarlardı' dedi."²

Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (a.s.m.) dini, dâveti ve risaleti umumi olduğu için, hemen hemen kâinatın her nevinden mucizelere mazhar olmuştur. Duâıyla yemeklerin bereketlenmesi hususunda da birçok mucizeler göstermiştir. Mevzu ile ilgisi bakımından bu mucizeyi burada naklettik. Ve, duâ ediyoruz:

"Yâ Rab! Resûl-i Ekrem'in (a.s.m.) bereketi hürmetine bize ihسان ettiğin maddî ve mânevî nzkımıza bereket ihسان eyle!"

Hicâb âyetinin nâzil olması

Hiz. Zeynep'in düğün yemeğine dâvet edilenler, dağılmış, sadece üç kişi kalmıştı. Bunlar oturup konuşmaya dalmışlardı. Peygamber Efendimiz bu durumdan hoşlanmadı. Kalkıp Hz. Âişe'nin odasına kadar gitti. Sonra birbiri ardınca Ezvâc-ı Tâhiratın da odalarına uğradı. Biraz sonra konuşanlar gitmişlerdir zannıyla döndü. Fakat, onlar hâlâ konuşmalarına devam ediyorlardı. Resûl-i Ekrem Efendimiz, onlara birşey diyemedi. Tekrar, Hz. Âişe Vâlidemizin odasına doğru gider gibi davrandı. Bu sırada onlar da kalkıp gittiler. Peygamber Efendimize haber verilince hemen geri döndü. Hücre-i Saâdete girdi.

Daha önceleri de Hz. Ömer, "Yâ Resûlallah! Hanımlarınızı perde arkasına alsanız. Zira, huzurunuzda her çeşit insan gelir, gider" derdi. Fakat, Cenâb-ı Hak tarafından herhangi bir emir gelmediğinden Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, Hz. Ömer'in bu sözüne karşı sükût ederdi. Hattâ bir gün Ezvâc-ı Tâhirattan Hz. Sevede'yi dışarda görmüş ve "Ey Sevede! Biz seni tanıdık" demişti.² Bu sözü,

1. Müslim, 2:1051.

2. Müslim, 4:151.

Yüz çevirmeleri sana ağır geldiyse, gücün yetiyorsa, yeryüzünün dibinde bir delik veya gökte bir merdiven arayarak onlara bir mucize getir. Oysa Allah dileseydi, onların tümünü doğru yola erıştırirdi. Artık, sakın bilisizler arasında olma. Enam 6:35

Onlara bir mucize gösterilmiş olsaydı, ona gerçekten inanacaklarına ilişkin, tüm güçleriyle, Allah'ın üzerine yemin ediyorlar. De ki: "Mucizeler, ancak Allah'ın katındandır!" Gelse de inanmayacaklarının ayırdında değil misiniz? Enam 6:109

Dediler ki: "Bize yeryüzünden bir kaynak fışkırtmadıkça sana inanmayız!" Veya "Hurmalar ve üzümlerle dolu bir bahçen olmalı ve arasından çağıldayan ırmaklar akıtmalısın!" Veya "Öne sürdüğün gibi üzerimize parçalar biçiminde gökyüzünü düşürmelisin!" Veya "Allah'ı ve melekleri karşımıza getirmelisin!" Veya "Altından yapılmış bir evin olmalı!" Veya "Gökyüzüne yükselmelisin; okuyacağımız bir kitap indirmedikçe yükselmene de inanmayız!" De ki: "Benim efendim tüm yakıştırmalardan ayırıktır. Ben, elçi olan bir insanoğlundan başka bir şey miyim?" İsra 17:90-93

Siyerin elçisi okuma-yazma bilmiyor, kendisine altı yüz sayfalık bir kitap indirilmesine karşın öğrenme gereği de duymuyor, çok geniş bir insan. Hizmetçisi ise 15 günde İbraniceyi abecesiyle birlikte, 17 günde Süryaniceyi abecesiyle birlikte öğrenebiliyor:

Birgün Ebû Eyyûbi'l-Ensari (r.a.), Resûl-i Kibriyâ Efendimizin huzuruna girdiğinde onun Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'le oynadığını gördü, "Yâ Resûlallah, sen onları çok mu seviyorsun?" diye sorunca Peygamber Efendimiz şu karşılığı vermişti:

"Nasıl sevmiyeyim ki? Bunlar, benim dünyada kokladığım iki Reyhânımdır."¹

Zeyd bin Sâbit Arap, İbrani ve Süryani yazısını öğrendi

Zeyd bin Sabit (r.a.), Hicretten önce Evs ve Hazreç kabileleri arasında Buas günü vuku bulan çarpışmalarda babasının ölmesiyle yetim kalmıştı. O sırada altı yaşında idi.

Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, Bedir'de esir alınan Kureyş müşriklerinden malî durumu kurtuluş fidesi ödemeye müsait olmayan herbirisinin, Ensar çocuklarından on çocuğa iyice okuma yazma öğrettiği takdirde serbest bırakılacaklarını birdirmişti. İşte Zeyd bin Sabit de, o zaman okuma yazma öğrenmiş olan Ensar çocuklarındandı.

Hiz. Zeyd bin Sabit, son derece zeki idi. Hicretin bu dördüncü senesinde Peygamber Efendimiz, kendisine Yahudi yazısını, yani İbraniceyi öğrenmesini emretti ve, "Ben yazılarımı, onların değiştirmeyeceklerinden emin değilim"² buyurdu.

Bunun üzerine Hiz. Zeyd, 15 gün içinde İbraniceyi öğrendi, hatta onda maharet sahibi oldu. Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, bundan sonra Yahudilere birşey yazacağı zaman, onu Hiz. Zeyd'e yazdırır, Yahudilerden gelen yazıları da ona okuturdu.³

1. Tirmizi, *Sünen*, 5:657.

2. Taberi, 3:42; *Müsted*, 5:1856.

3. Ebû Davud, *Sünen*, 2:286; Tirmizi, *Sünen*, 5:67-68.

Yine birgün Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, Hiz. Zeyd'e, "Süryaniceyi güzelce okuyup yazabilir misin? Çünkü bana, Süryanice yazılar geliyor" dedi.

Hiz. Zeyd cevaben, "Hayır, iyi okuyup, yazamam" deyince, Peygamber Efendimiz:

"O halde sen onu iyice öğren" buyurdu.

Bu emir, üzerine Hiz. Zeyd bin Sâbit 17 günde de Süryaniceyi öğrendi.¹

Hiz. Osman'ın oğlu Abdullah vefât etti

Hiz. Osman, Habeşistan'a hanımı Hiz. Rukiyye ile birlikte hicret etmişti. Orada bir çocukları dünyaya gelmiş ve ismini Abdullah koymuşlardı.

Abdullah, altı yaşında bulunduğu sırada bir horoz yüzünü gözünü galadı. Yüzü gözü şişti. Fenâ halde hastalandı. Bu hastalıktan kurtulamayarak da hicretin dördüncü senesi Cemaziyevvel ayında vefât etti.

Bu torununun cenaze namazını bizzat Peygamber Efendimiz kıldırdı. Kabrine ise, babası Hiz. Osman indirdi.²

Abdullah'ın mezar taşını diken Resûl-i Kibriyâ Efendimizin gözlerinden yaşlar döküldü. Şöyle buyurdular:

"Allah Taâla, kullarından, merhametli ve yufka yürekli olanlara rahmet eder!"³

1. *Müsted*, 5:182.

2. İbnî Sa'd, *Tabakât*, 3:53-54.

3. Belazuri, *Ensab*, 1:401.

Her nasılsa çevresindekiler cin gibi Zeyd'i bırakıp bu cahil adamın sözünü dinliyorlar. Bakalım siyercilerin *okuma yazma bilmemek* anlamı yakıştırdıkları "*ümme*" sözcüğünü Kuran tanımlamış mı:

Üstelik onlardan bir bölümü, ümmilerdir. Kuruntu ve uydurmalar dışında Kitap'ı bilmezler, yalnızca yakıştıyorlar. Bakara 2:78

Seninle tartışılırsa, şunu söyle: "Ben, beni izleyenlerle birlikte tüm benliğimi Allah'a teslim ettim!" Kitap verilenlere ve ümmilere sor: "Siz de teslim oldunuz mu?" Teslim olurlarsa doğru yolu bulmuşlardır. Ali İmran 3:20

Oysa kitap halkından öyleleri vardır ki, sorumluluğuna tartılar dolusu bıraksan, sana geri verir. Öyleleri de vardır ki, sorumluluğuna bir altın bıraksan tepesinde dikilmedikçe sana geri vermez. "Ümmiler için, üzerimizde yükümlülük yoktur!" dedikleri için böyle yaparlar. ... Ali İmran 3:75

Ali Rıza Safa'nın çevirisinde *ümme* sözcüğünün geçtiği yerleri Arapça olarak bıraktım. X koysaydım da olurdu. Çünkü *ümme* sözcüğünün kitapsız, kitap ulaşmamış demek olduğu açıktır. Muhammed, öğretme sorumluluğunu yüklendiği kitabı hatasız ve kendisine bildirilen sırayla derleyecek kadar okuyup yazabilmektedir:

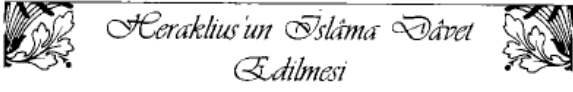
... Yemin olsun kaleme ve satır satır yazdıklarına! Efendinin nimeti sayesinde sen delirmiş değilsin. **Kalem 68:1-2**

Kitap'ı kimin derleyip yazdığının bilgisi de siyer kitaplarında değil, Kitap'ın kendisinde var:

Nankörlük edenler şöyle dediler: "Kuran, tüm olarak bir defada ona indirilmeliydi, öyle değil mi?" Senin yüreğini güçlendirmek için böyle yaptık. Ve onu belirlenmiş bir düzen içinde okuduk. **Furkan 25:32**

Onu aceleye getirerek dilini oynatıp durma. Kuşkusuz, onu toplamak ve okutmak bize özgüdür. **Kıyamet 75:16-17**

Siyer "bilimi" dört yandan açık veriyor. Herakliyus Süleyman'ın mektubuna besmeleyle başladığını nereden bilebilir? Bu bilgi Eski Ahit'te de, Yeni Ahit'te de yok:

Hicretin 7. senesi, Muharrem ayı. Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, Aşhabdan Dihye bin Hâlife el-Kelbi'ye de bir mektup vererek ona da Rum Kayseri Heraklius'u İslâma dâvet etmek üzere, göndermişti. Mektup şu meâleyleydi:

"Bismillahirrahmanirrahim. Resûlullah Muhammed'den Rûm'un büyüğü Hirakl'e!

"Hidâyet yoluna tâbi olanlara selâm olsun! Bundan sonra, (Ey Rûm milletinin büyüğü) seni, İslâma dâvet ediyorum.

"Müslüman ol ki, selâmette bulunasın. Müslüman ol ki, Allah senin ecrini iki kat versin. Eğer bu dâvetimi kabul etmezsen, yoksul çiftçilerin, bütün tebaânın günâhı senin boynunadır.

"De ki, 'Ey kitap ehli olan Hristiyanlar ve Yahudiler! Sizinle bizim aramızda müşterek bir söze gelin. Allah'tan başkasına ibâdet etmeyelim, Ona hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da birbirimizi rab edinmeyelim.' Eğer onlar yüz çevirirlerse, siz deyin ki, 'Şâhid olun, biz Müslümanlarız.'" (Âl-i İmrân Sûresi, 64.)¹

Dihye (r.a.), Rum hükümdarı Heraklius'a Resûlullahın mübârek mektubunu kısa zamanda ulaştırdı.

Mektup okunurken, hükümdarın alnında ter damlayan boncuk boncuktu.

1. Mûmed, 1:263; Taberî, 3:87; Zâdû'l-Meâd, 3:71; İnsanü'l-Uyûn, 3:287.

"Süleyman Peygamberden sonra, ben böyle 'Bismillahirrahmanirrahim' diye başlayan bir mektup görmedim" dedikten sonra, mektubu öpüp başına koydu. O anda hiçbir şey izhar etmedi. Araştırıp soruşturmayı daha uygun buldu.

Ebü Süfyan ile Heraklius karşı karşıya

Araştırıp soruşturma karan veren Heraklius, etrafına, "Peygamber olduğunu söyleyen şu kişinin kavminden buralarda kimse yok mudur?" diye sordu.

O sırada ticâret münasebetleriyle Ebû Süfyan Kureyş'ten bazı adamlarla Şam'da bulunuyordu. Onu arkadaşlarıyla alıp yine o sırada Şam'da bulunan Kayserin huzuruna getirdiler. Hâdisenin geri kalan kısmını Ebû Süfyan şöyle anlatmıştır:

"Hirakl'in huzuruna girdik. Bizleri önüne oturttu ve tercüman vasıtasıyla, 'Peygamber olduğunu söyleyen bu zâta neseben en yakın hanginizdir?' diye sordu.

"Neseben en yakınları benim" dedim.

"Beni önüne oturtular. Arkadaşlarımı da arkama. Sonra Hirakl, tercümanını çağırdı ve dedi ki:

"'Bunlara söyle, ben peygamber olduğunu söyleyen o zât hakkında bu adamdan bazı şeyler soracağım. Bu bana yalan söylerse siz onu tezkib ediniz.'

"Vallahi, arkadaşlarım tarafından yalanımın öteye beriye yayılmasından korkmasaydım, Peygamber hakkında o zaman muhakak yalan uydururdum."

Sonra da hükümdarla, Ebû Süfyan arasında sorulu cevaplı şu konuşma geçti:

"Sizin içinizde, onun nesebi nasıldır?"

"İçimizde onun nesebi pek büyüktür."

"Ecdadı içinde bir melik var mıdır?"

Ayrıca küçük bir not; burada aktarılan metin Muhammed Hamidullah'ın "Hz. Peygamber'in Altı Mektubu" kitabında deşifresini yaptığı metinden farklı. Hamidullah'ın kitabına konu olan metnin orijinalliği tartışmalı ancak Herakliyus'a yazılan mektup olma iddiasında olan başka bir metin de yok.

Sorusunu bir kaç sefer tekrarlayıp aynı cevabı alan Peygamber Efendimize, o sırada vahiy ile Ensarın konuştukları haber verildi.

Bunun üzerine, “Ben sizin söylediğiniz şeyden Allah’a sığınırım! Bilin ki, benim hayatım sizin hayatınızla, ölümüm de sizin ölümünüzdür”¹ buyurdular.

Bu hitap karşısında Ensar gözyaşları arasında Fahr-i Kâinatın çevresinde toplanıp gönlünü almaya çalıştılar:

“Vallahi” dediler, “biz bunları, Allah ve Resûlüne olan muhabbetimizden dolayı söylemiştik, başka bir maksatla değil.”²

Peygamber Efendimiz (a.s.m.) ve Müslümanların Kâbe’yi tavaf ettikleri bir sıradaydı.

Ebû Süfyan da Mescid-i Haramın bir köşesinde oturup düşünmeye dalmıştı. Şeytan zihnini kuralıyor ve bir takım sinsi vesveseler telkin ediyordu. Resûl-i Ekrem önünden her geçtikçe o, “Acaba bir asker toplasam, şu adamla (!) bir daha çarpışsam, ne olur?” diye içinden geçiriyordu.

Tam bu sırada Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, gelip başucuna dikildi ve “O zaman da yine Allah seni hâkir eder” buyurdu.

Ebû Süfyan, şimşek gibi çakan bu söz karşısında daldığı derin düşünceden sıyrıldı. Başını kaldırıp baktığında Peygamber Efendimizi yanbaşında gördü. Şaşırdı, titredi. Sonra da Allah’a tevbe ve istiğfarda bulunarak, “Vallahi sen Resûlullahsın” dedi.³

Fadale bin Umeyr ise, Peygamberimizi tavaf sırasında öldürmek niyetiyle gözlüyordu. Bir ara bu niyete fazlasıyla yaklaşan Fadale’ye Resûl-i Ekrem âniden dönüp, “Sen Fadale misin?” diye sordu.

Fadale, şaşkınlık içinde, “Evet, Yâ Resûlallah” dedi.

Peygamberimiz, “İçinden ne geçiriyor, ne düşünüyorsun?” dedi.

1. İbni Hişam, *Sîre*, 4:59; *Müslim*, 3:1408.

2. *Müslim*, 3:1408.

3. İbni Kesîr, *Sîre*, 3:576.

Attab, “Pederim Esid bahtiyar idi ki, bu günü görmedi!” dedi.

Hâris, “Muhammed, bu siyah kargadan başka adam bulamadı mı ki, bunu mücczin yaptı” diye konuşarak Hz. Bilâl-i Habeşî’den tahkirle söz etti:

Ebû Süfyan ise ağzından tek kelime çıkarmadı. “Ben, korkarım, bir şey demiyeceğim. Kimse olmasa bile, şu ayağımızın altındaki kumlar ve taşlar ona haber verir, o da bilir,”¹ dedi.

Gerçekten de az sonra Peygamberimiz onlarla karşılaştı ve konuştuklarını harfiyyen söyledi. O vakit, Attab ve Hâris şehâdet getirip Müslüman oldular.²

Ebû Süfyan ise, “Yâ Resûlallah! İyi ki, ben bir şey söylemedim” dedi. Resûl-i Ekrem Efendimiz bu söze tebessüm buyurdular.

1. İbni Hişam, *Sîre*, 4:58; *Zâidü'l-Mead*, 2:184.

2. İbni Hişam, *Sîre*, 4:56.

Yukarıda göreceğiniz türden öyküler siyer kitaplarında bolca geçiyor. Mucizevi olmasının yanında insana şu soruyu sorduruyor: “Bunca insan Peygamber’in

kehanetleri ve mucizeleri nedeniyle mi Müslüman olmayı seçti? Peki, bu öyküde Kuran'ı nereye koyacağız? Böyle böyle Müslüman olunuyorsa, hiçbir mucizeye tanık olmayanların Müslüman olması nasıl beklenir?"

Kuran'ı okumadıkları artık belli olan kişilerin yaptıkları hataların en basit olanlarından biri:

Hız. Üsâme, üzgün bir edâ içinde, "Yâ Resûlallah! Bu uygun olmayan hareketimden dolayı Allah'tan affım için duâ et!" dedi.

Hız. Üsâme'ye dersini veren Peygamber Efendimiz (a.s.m.), akşam olunca da, ayağa kalktı ve Allah'a hamd ve senâda bulunduktan sonra halka dersini şöyle verdi:

"Sizden evvelkileri şu davranışları mahvetmiştir: Onlar, asil, soy-lu birisi hırsızlık yaptığı zaman onu serbest bırakırlardı. Zâif, güç-süz birisi hırsızlık edince de ona hemen ceza verirdi.

"Muhammed'in varlığı kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki; Fâtıma bint-i Muhammed, hırsızlık edecek olsaydı, muhakkak onun da elini keserdim!"

Bundan sonra kadının elinin kesilmesini emretti. Kadının eli bu emir üzerine derhal kesildi.

Kadın da güzelce tevbe etti ve evlendi. Ondan sonra sık sık Hız. Âişe'nin yanına gelir giderdi.¹

Bu davranışıyla Peygamber Efendimiz, milletlerin bekası için vazgeçilmez bir şart olan adaletin eşsiz bir örneğini sergiliyordu.

Mekke çevresinin putlardan temizlenişi

Peygamber Efendimiz, Kâbe ve Mekke'nin içini putlardan temizlediği gibi, şehrin etrafındaki putları da yok etmek istiyordu.

Bu maksatla Hız. Hâlid bin Velid'i otuz kişilik bir birlikle Nahle mevkiine bulunan Uzzâ putunu yıkıp parçalamaya gönderdi. Kureys yanında en büyük put sayılan Uzzâ'yı Hız. Hâlid emir gereği gidip yıktı.²

Efendimiz, Mütşel el adındaki dağın tepesinde bulunan Menât putunu yıkmak için de Sa'd bin Zeyd el-Eşhel'i gönderdi. Menât;

1. *Buhârî*, 3:65; *Müslim*, 5:114.

2. İbni Sa'd, *Tabakât*, 2:145.

Evs ve Hazreç kabilelerinin putu idi. Emri alan Sa'd bin Zeyd beraberindeki Müslümanlarla giderek Menât'ı yıkıp geri döndü.

Yine müşriklerin taptıkları meşhur putlardan biri de Süva' idi. Bu put, Mekke'ye üç mil uzaklıkta bir yerde bulunuyordu. Kinâ-neoğulları, Hüzeyliler ve Müzeynelerin bu putunu yıkmak için Resûl-i Ekrem, Amr bin Âs Hazretlerini gönderdi. Amr, verilen vazifeyi yerine getirerek Mekke'ye geri döndü.¹

Mekke'nin fethi ile böylece, hem Mekke'nin içi dışı putlardan temizlendi, hem de Kureysin gönülr şirkten, Tevhid nuruyla ter-temiz hale geldi.

* * *

1. İbni Sa'd, *Tabakât*, 2:146.

Kuran'a göre Kabe'de bulunan tanrı heykelleri Muhammed'den binlerce yıl önce, İbrahim'in zamanındadır (bkz. 21:52-63, 37:91-96). Muhammed'in zamanında gelindiğinde bu heykeller isimlere indirgenmiştir:

Lat ve Uzza'yı görüyor musunuz? Ve diğerini; üçüncüsü Menat'ı? Erkekler sizin de dışılar onun mu? İşte bu, alçakça bir paylaşım! Bunlar, sizin ve atalarınızın uydurduğu isimlerden başka bir şey değildir. Allah, onlar hakkında hiçbir kanıt indirmemiştir. Yalnızca sanıya ve benliklerinin isteklerine uyuyorlar. ... Necm 53:19-23

Yahudilerin kutsal kitabı Talmud'u ve Yahudi ilmiyelerini okuyunca hahamların tanrıları simgeleyen heykel ve biçimlerden rahatsızlık duyduklarını görürüz (bkz. Israel Shahak, *Yahudi Tarihi Yahudi Dini*, V. bölüm). Hatta bugün bile Yahudilerin haça büyük bir alerji duydukları Batı'da bilinen bir gerçektir. Buna karşılık kavramsal, soyut putlara karşı aynı kertede duyarlı değildirler. Şimdi yukarıya, cilt II sayfa 52'ye geri dönelim. Ne diyordu siyerin Muhammed'i: "Yazılarımı, Yahudilerin değiştirmeyeceklerinden emin değilim." Hayır, her Müslüman Yahudilerin Kuran'ı değiştir(e)mediklerinden emindir.

Onun yerine hadis ve siyer yazmış olabilirler mi? Rahip Bahira, Kabulahbar gibi kişilerin bu kitaplarda bulunması bizi hiç kuşkulandırmıyor mu? Yahudilerin beyin tırmalayan bilmecelerine, espri ve kinaye anlayışlarına kulak dolgunluğu olanlar burada atılan imzayı görmüşlerdir. Peygamber'e söylenen "Yazılarımı değiştirmeyeceklerinden emin değilim" cümlesi, bıyık altından gülen bir hahamın bu öyküye kendi imzasını atmasından başka bir şey değildir. Bir başka öyküde Muhammed'e put nesnelerini kırdıran hahamlar, bu öyküde, kitabı okuyacak olan hahamlara göz kırpan bir selam çakmıştır. Dinini Kuran'dan öğrenmemeyi seçen ve/veya başka dinleri öğrenme gereği duymayan Müslümanlar bu inceliği görememekteler. Yazdıklarının değiştirilmesinden gerçekten korkan ve meslek sahibi olan bir elçi, niteliksiz işçi olan hizmetçisinin birkaç günde öğrenebildiği okuma yazmayı çoktan öğrenmiş olurdu.

Gelelim siyer peygamberinin son günlerine. Peygamber her nasılsa kendisinden önceki elçilerin Kuran'da bildirilmeyen özelliklerini bilmektedir:

"Resûlullah, 'Evet' diyerek beni tasdik etti. Sonra da şöyle buyurdu: 'Hastalığa tutulan hiç bir Müslüman yoktur ki; Allah Taâlâ onun hata ve günahlarını, ağacın yapraklarını döktüğü gibi dökmessin.'"1

Ümmü Bişr anlatıyor

Hastalığı sırasında Resûl-i Ekrem'in ziyaretine giden Bişr bin Bera'nın annesi Ümmü Bişr de gördüklerini şöyle anlatır:

"Resûlullahı ziyarete gitmiştim. Vücudundaki şiddetli harareti görünce sormadan edemedim:

'Yâ Resûlallah! Ben böyle sırtma hiç görmedim.'

"Resûlullah (a.s.m.) bana cevaben şöyle buyurdu: 'Bizim hastalığımız herkesten daha şiddetli ve daha ziyâde olur. Fakat bunun mukabilinde kazandığımız sevap ve mükâfat da o nisbette fazla olur!'"2

Resûl-i Ekrem yazı yazdırmak için kâğıt kalem istiyor

Rebiülevvel ayının sekizi, Perşembe günü.

Resûl-i Kibriyâ Efendimizin hastalığının en şiddetli anları. Etrafında Hz. Ömer gibi bazı zâtlar bulunuyordu. Bu sırada, "Bana kâğıt kalem getiriniz, size bir yazı yazayım. Tâ ki bundan sonra hiçbir zaman yolunuzu şaşırmayasınız" buyurdu.3

Hız. Ömer, "Resûlullah'a (a.s.m.) hastalığı baskın gelmiştir. Yanınızda Kur'an var. Allah'ın Kitabı bize yeter" dedi.

Kâğıt kalem getirip getirmemekte tereddüt ettiler.

1. İbnü Sa'd, *Tabakât*, 2:207-208.

2. İbnü Sa'd, *Tabakât*, 8:314.

3. İbnü Sa'd, *Tabakât*, 2:243; *Buhârî*, 3:91; *Müslim*, 3:1259.

Bazıları Hz. Ömer'in sözlerini doğruladı. Kimisi de kâğıt kalemin getirilmesini istiyordu. Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, onların anlaşmazlığa düştüklerini fark edince, "Yanımdan kalkınız, yanımda münakaşa, gürültü etmeyiniz. Beni kendi halime bırakınız"1 buyurdu.

Böylece Resûl-i Kibriyâ Efendimizin yazdırmasını arzu ettiği şey, yazılmamış oluyordu.

Hastalığının hafiflediği gün

Resûl-i Kibriyâ Efendimizin hastalığı gün gün, saat saat şiddetini arttırıyordu. Bir ara soğuk su getirilmesini emretti. Getirilen suyu mübarek vücudlarına döktürdü.

Bundan sonra biraz hafifleyip rahatlık hissetti. Bunun farkına varır varmaz Hz. Ali ve Hz. Fazl bin Abbas'a dayanarak Hâne-i Saadetinden Mescid-i Şerife gitti. Minbere çıkıp oturdu. Ashab-ı Kırâma şu hitabede bulundu:

"Ey insanlar! Duydum ki, vefât edeceğimi düşünüp telâş ediyormuşsunuz. Hangi Peygamber ümmeti içinde ebedî kaldı ki, ben de kalayım? Bilesiniz ki, ben yakında Rabbime kavuşacağım. Ona siz de kavuşacaksınız.

"Ey Ensar! İlk Muhacirlere iyilik etmenizi tavsiye ederim.

"Ey Muhacirler! Size de Ensara iyilikte bulunmanızı tavsiye ederim. Onlar size yardımda bulundular. Sizi memleketlerine getirdiler. Sizi evlerinde ağırladılar, barındırdılar. Geçimde sıkıntı içinde oldukları halde sizi kendilerine tercih ettiler. Her kim onların üzerine hâkim durumuna geçerse onlara iyilikte bulunsun.

"Ey İnsanlar!

"Her şey Cenab-ı Hakkın ezeli idaresi dairesinde cereyan eder. Allahu Taâlânın kaza ve kaderine galebe etmek sevdasına kapılma-

1. İbnü Sa'd, *Tabakât*, 2:242; *Buhârî*, 3:91; *Müslim*, 3:1258.

Musa'ya o buyruğu verdiğimizde, sen batı yamacında değildin, tanık olanlar arasında da değildin. Kasas 28:44

İşte bunlar, sana bildirdiğimiz gizli gerçeklerin haberlerindendir. Oysa onlar [Yusuf'a] dalavere çevirmek için topluca sözleştiklerinde, sen yanlarında değildin. Yusuf 12:102

Elçilerin haberlerinden, senin yüreğini güçlendirecek her şeyi sana anlatıyoruz. Çünkü gerçek, sana bunda gelmiştir; inananlara öğüt ve öğreti olarak. Hud 11:120

Siyer peygamberi Allah'ın meleklerine buyruk veriyor:

Hiz. Cebrâil ile Hiz. Azrail'in birlikte gelişleri

Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, bu fânî dünyada artık son dakikalarını yaşıyordu.

Bu esnada, Hiz. Cebrâil Hiz. Azrail ile birlikte geldi. Resûl-i Kibriyâ Efendimizin hal ve hatırını sordu. Sonra, "Ölüm meleği Azrail içeri girmek için izin ister" dedi.

Resûl-i Kibriyâ Efendimiz müsâade edince, Hiz. Azrail içeri girdi. Efendimizin önünde oturdu, "Yâ Resûlallah!" dedi, "Yüce Allah, senin her emrine itaat etmemi bana emretti. İstersen ruhunu alacağım. İstersen sana bırakacağım."

Resûl-i Kibriyâ Efendimiz Hiz. Cebrâil'e baktı. O da, "Yâ Resûlallah, Mele-i A'lâ seni beklemektedir" dedi.

Bunun üzerine Hâtemü'l-Enbiya Efendimiz, "Yâ Azrail! Gel, memuriyetini yerine getir"¹ buyurdu.

Peygamberimizin Rabbine kavuşması

Mübârek başları Hiz. Âişe'nin kucığında, göğsüne dayalı idi. Yanında su kabı vardı. İki elini suya batırıp ıslak ellerini mübârek yüzlerine sürdü. Mübârek dudaklarından "Lâ ilâhe İllallah" cümlesi döküldü. Sonra ellerini yüzünden kaldırdı. Gözlerini evin tavanına dikti. "Allah'ım! Refik-i Alâ" cümlesini tekrarlaya tekrarlaya almış üç yaşında iken mübarek ruhu Refik-i Alâ'ya yükseldi.²

Tarih: Hicretin 11. senesi, Rebiülevvel ayının on ikisi, Pazartesi günü.

Milâdî 8 Haziran 632.

* * *

1. İbni Sa'd, *Tabakât*, 2:259; İbni Kesir, *Sire*, 4:550.

2. İbni Sa'd, *Tabakât*, 2:229; *Müsned*, 4:89; *Buhari*, 3:96; İbni Kesir, *Sire*, 4:475.

Kuran'da meleklerin hangi koşullarda iş gördüğü, ölüm anının ve kararının kimin elinde olduğu açıktır:

Bize yakıştırarak sözler uydurmuş olsaydı... şah damarını kesinlikle keserdik. Hakka 69:44-46

Muhammed, bir elçiden başkası değildir. Ondan önce de elçiler gelip geçmiştir. Şimdi o ölürse veya öldürülürse, topuklarınızın üzerinde geriye döneceksiniz, öyle mi? ... Ali İmran 3:144

“Suçlarınızı bağışlasın ve belirlediği bir zamana dek size süre tanısın. Kuşkusuz, Allah’ın belirlediği zaman geldiğinde ertelenmez; keşke bilseydiniz!” Nuh 71:4

Görüldüğü gibi Kuran’a göre böyle bir olay yaşanmış olamaz. Ancak hadis kitaplarına ve bunların birincil kaynağı olan Yahudi kutsal kitaplarına göre olayın benzeri Musa’nın başından geçmiştir:

“Ölüm meleği Musa’ya gönderildi. Yanına vardığında Musa ona bir tokat attı ve gözünü çıkardı. Bunun üzerine rabbine geri döndü ve ‘Beni ölümü istemeyen birisine göndermişsin’ diyerek yakındı. Allah çıkan gözünü ona geri verdi ve ‘Yine git ve elini bir öküzün sırtına koymasını söyle, elinin altındaki her kıl için ona bir yıllık ömür verildi’ dedi.” Buhari, Cenaiz 69, Enbiya 31; Müslim, Fedail 157, 158; Nesai, Cenaiz 121; Ahmet bin Hanbel II, 269, 315, 351, 533.

Rab yolda, bir konaklama yerinde Musa’yla karşılaştı, onu öldürmek istedi. O anda Sippora [Musa’nın karısı] keskin bir taş alıp oğlunu sünnet etti, derisini onun ayaklarına dokundurdu. ‘Gerçekten sen bana kanlı güveysin’ dedi. Böylece Rab Musa’yı esirgedi. Eski Ahit, Çıkış 4:24-26

Bu arada hadislerde geçen Azrail adının Kuran’da geçmediğini ve Yahudi kitaplarından alıntılanan İbranice bir sözcük olduğunu anımsatayım.

Birinci yazıda Muhammed’in yaşamını anlatma iddiasındaki kitapların Kuran’la ve Yahudilerin mitolojik kitaplarıyla karşılaştırılması işini birilerinin yapması gerektiğini yazmıştım. Benim bunu yapacak zamanım ve kaynağım yok. Düşününce, belki buna gerek de yok. Her şey ortada. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlama olasılığı olan zihinler için bu kadar emek ve zamanın fazlasıyla yeterli olacağını düşünüyorum ve konuyu kapatıyorum.

Kasım 2015

gerceginkitabı.wordpress.com

st3792@mail.com

scribd.com/st3792